

مرکز مجاز امام صادق (علیه السلام)

اصول الفقه (مقدمه واجب)

حل مشکل مقدمات عبادی ۲

جلسه ۲۱۶

استاد نجار زاده

اشکال:

در جلسه قبل بیان شد.

جواب:

الف: امر استحبابی نفسی به همان حد استحباب باقی نمی ماند بلکه در امر وجوبی غیر می مندک می شود بلکه لزوم پیدا می کند.

ب: ملاک در عبادت همان رجحان ذاتی است که در مقدمات عبادی وجود دارد وقتی امر غیر استمرار همان امر استحبابی نفسی باشد، در واقع همان امر غیر تبدیل به امر عبادی شده؛ البته عبادت این امر از جانب خودش نیست، بلکه از جانب همان امر استحبابی نفسی است (امر غیر شده امر عبادی بالعرض).

نکته:

اتیان مقدمات عبادی بعد از تعلق امر غیر به قصد استحباب صحیح نیست؛ زیرا امر استحبابی باقی نمانده بلکه فانی در امر غیر شده.

اشکال:

امر غیر می ما را به انجام طهارتی که بر وجه عبادت واقع می شود دعوت می کند؛ زیرا فرض آن است که متعلق آن طهارتی بوده که موصوف به صفت عبادت می باشد نه ذات طهارت و واضح است که امر ما را دعوت نمی کند مگر به انجام فعلی که به آن تعلق گرفته است و با این وصف، چگونه صحیح است مکلف ذات عبادت را به داعی امتثال امر غیر بیاورد در حالیکه امر غیر که به ذات عبادت تعلق گرفته باشد در بین نیست؟

مرکز مجاز امام صادق (علیه السلام)

جواب:

فرض آن است که طهارات سه گانه قبل از تعلق امر غیری به آنها عبادات نفسی هستند و پس از صدور امر غیری متعلق آن همین عبادات نفسی می باشد؛ در نتیجه امر غیری صادر شده ما را دعوت نمی کند مگر به همین طهارات موصوف به صفت عبادت از این رو وقتی مکلف آنها را به داعی امتثال امر غیری که در آن امر مستحبی منک است، آورد و از طرف دیگر می دانیم که غیر از این امر، امر دیگری وجود ندارد باید بپذیریم که تقرب جستن به امر مزبور صحیح بوده و لا محاله عبادت در خارج تحقق می یابد و در نتیجه آنچه شرط واجب و مقدمه آن است در خارج تحقق پیدا می کند و مطلوب حاصل می گردد.

نظر مصنف:

مصنف می گوید: همه مطالب گفته شده مبتنی بر دو مبنی است:

الف: ثبوت امر غیری.

ب: عبادت عبادت منوط به قصد امتثال امر باشد.

ایشان می فرماید: هیچ یک از دو مبنی را ما قبول نداریم.